

[Sigsgaard.]

vi skærer ned på det ene sociale område efter det andet, det ene uddannelsesmæssige område efter det andet, hvor vi afskediger folk og planlægger massefyringer i det kommende år, så kan du da ikke komme her og foreslå — bare foreslå ud i luften uden talangivelse — ansættelse af nogle flere offentlige ansatte.

Sådan kunne man måske have forestillet sig reaktionen fra ordførerne, men den udeblev jo ganske. Når det er på et område som dette, at der skal ansættes flere mennesker inden for det offentlige, så er det åbenbart helt i orden. Jeg sad, mens jeg lyttede til de tidligere ordførere, og forestillede mig, hvad fremskridtspartiets hr. Glistrup eller et andet fremskridtspartimedlem kunne have fået ud af denne her sag foran fjernsynet. Samtlige apparater i landet ville være blevet rødglødende ved beskrivelsen af sådan en sag med ansættelse af flere offentligt ansatte, hvis det havde været et hvilket som helst andet område inden for den sociale eller uddannelsesmæssige sektor. Det synes jeg lige man skal hæfte sig ved, og jeg synes, det siger noget om, at flertallet i dette ting helt ensidigt, som vi hele tiden har vidst det, tager parti for kapitalens interesser. Når det er kapitalens interesser det gælder, så åbner man statskassen på vid gab og øser ud, det betyder ingenting. Men hvis det er den almindelige befolkning, socialt hårdt ramte, de uddannelsessøgende, det drejer sig om, så skæres der ned ganske hensynsløst, ganske skrupelløst.

Må jeg så til allersidst sige, at et af de områder, man også kunne — og det er lidt i forbindelse med hr. Knud Jespersens bemærkninger — interessere sig for i forbindelse med forslaget her, var sammensætningen af dette eksportkreditråd. Det kan godt være, at der var ting og sager, der burde ændres dér, men det kan vi jo følge op i erhvervsudvalget.

Handelsministeren (Erling Jensen):

Jeg skal takke hr. Lysholt Hansen for hans gennemgang af en række af de forbedringer, der fremgår af bemærkningerne til dette lovforslag, og måske netop i den forbindelse sige til hr. Haunstrup Clemmensen, at selv om jeg ikke er uenig i, at det kan virke lidt pudsigt, at vi en gang sådan stort

set hvert andet år skal drøfte udelukkende en beløbsmæssig forhøjelse, så har det vel i hvert fald den fordel, at vi derved får en debat om den eksportfremmeaktivitet, om den eksportudvikling, vi er ansvarlige for. Når vi i hvert fald som i denne situation, som også fremhævet af hr. Lysholt Hansen, kan påpege, at der inden for en meget kort periode af måneder enten er sket eller er ved at ske overordentlig store forbedringer for vore eksportmuligheder gennem statens medvirken, så tror jeg, det er værdifuldt, at det også bliver sagt, og at det bliver diskuteret og vurderet.

Jeg ved godt, at hr. Jens Peter Jensen med rette kan gøre krav på — og det er jeg ikke uenig med ham i — at vi fik en lejlighed, hvor vi havde mulighed for at diskutere Danmarks erhvervsfond mere indgående, fordi både han og andre ved forskellige lejligheder har ytret ønske om at overveje i hvert fald en separering af en del af erhvervsfondens virksomhed. Jeg er ikke selv tilhænger af denne separering, det har jeg heller ikke tidligere lagt skjul på; jeg anser de erhvervsaktiviteter, som vi beskæftiger os med, og som alle bringer valuta hjem til dette land, for principielt ligeværdige. Men jeg er taknemlig for, at hr. Jens Peter Jensen også markerede, at her var vi altså i en trangsituation, som den forrige og den nuværende regering må bære i fællesskab, for den må have været aftegnet lidt, før denne mindretalsregering trådte til. Selv om jeg er klar over, efter at have hørt de fremlagte synspunkter, at netop disse ændringer får en let gang, så synes jeg, hr. Jens Peter Jensen har ret i, at vi skal tage os tid til også at diskutere nogle af de lidt større principper, der er knyttet til loven om Danmarks erhvervsfond og dens fremtid.

Jeg er meget glad for hr. Ingomar Petersens betragtninger om glæden ved at kunne konstatere denne udvikling både som et barometer, der viser, at vi dog fortsat synes at have et ganske godt tag i dette land på vores eksport, og som et tegn på samvirket mellem samfund og erhverv om den eksport.

Jeg vil gerne bekræfte, at reelt skønner vi vel, at der i dag tages og må tages en større risiko, end det tidligere har været tilfældet. Det enkelte engagement bliver større, markederne bliver flere og nyere, og alt andet lige må vi nok se i øjnene, at vi ikke kan